

Sygn. akt III Ca 292/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 października 2023 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący – Sędzia Sądu Okręgowego Katarzyna Banko

po rozpoznaniu w dniu 24 października 2023 r. w Gliwicach

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej w W.

przeciwko R. R.

o zapłatę

przy udziale interwenienta ubocznego po stronie powodowej H. I Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W.

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 2 lutego 2022 r., sygn. akt II C 245/21

oddala apelację;

zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1.800,00 (tysiąc osiemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się rozstrzygnięcia zasądzającego tę kwotę.

SSO Katarzyna Banko

Sygn. akt III Ca 292/22

UZASADNIENIE

Powódka (...) Spółka Akcyjna w W. w dniu 13 marca 2020r. wniosła pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym, w którym domagała się zasądzenia od pozwanego R. R. kwoty 31.612,69 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 13 marca 2020r. oraz wnosila o zasądzenie od pozwanego zwrotu kosztów postępowania. Uzasadniając zgłoszone żądanie, bank wskazał, że w dniu 10 stycznia 2018r. strony zawarły umowę kredytu gotówkowego nr (...). Pozwany nie wywiązał się z warunków umowy, w związku z czym powódka skierowała do pozwanego wezwanie do zapłaty przed wypowiedzeniem umowy, a następnie wypowiedziała umowę. Podano, że w związku z wypowiedzeniem umowy pozwany zobowiązany jest do zapłaty na rzecz powódki kwoty 31.612,69 zł, z czego kwota 29.872,20 zł stanowi kapitał, kwota 1.018,57 zł odsetki umowne, a kwota 721,92 zł odsetki karne.

W dniu 19 maja 2020r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wydał w elektronicznym postępowaniu upominawczym nakaz zapłaty, orzekając zgodnie z żądaniem pozwu (sygn. akt VI Nc-e 413027/20).

Pozwany wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty, wnosząc o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów postępowania.

W związku z prawidłowym wniesieniem sprzeciwu od nakazu zapłaty, postanowieniem z dnia 16 października 2020r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie umorzył postępowanie i stwierdził, że każda ze stron ponosi koszty związane ze swoim udziałem w sprawie.

W dniu 15 stycznia 2021r. (...) Spółka Akcyjna w W. wniosła do Sądu Rejonowego w Gliwicach pozew w trybie art. 505³⁷§ 2 k.p.c. o to samo roszczenie, które sformułowała w pozwie z dnia 13 marca 2020r., wnosząc ponadto o zasądzenie od pozwanego kosztów postępowania. Ponownie powołała się na umowę kredytu gotówkowego nr (...), a ponadto na wypowiedzenie tej umowy.

W odpowiedzi na pozew pozwany, reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, domagał się oddalenia powództwa i zasądzenia od strony powodowej kosztów postępowania. Pozwany zakwestionował powództwo co do zasady i wysokości. Zakwestionowano legitymację czynną, gdyż powódka nie wykazała aby umowa została podpisana przez umocowane do tego osoby. Dodatkowo zakwestionowano okoliczność zawarcia umowy, gdyż powódka nie wykazała, że pozwany składał oświadczenie woli zawarcia umowy na którą powołuje się powódka, nie wykazano by pozwany wnosił o przyznanie kredytu i akceptował jego warunki. Wskazano, że powódka nie wykazała wysokości zadłużenia. Podniesiono, że powódka domaga się zapłaty kwoty 31.612,69 zł, zaś przedłożona do pozwu umowa opiewa na kwotę 2.500 zł. Dodatkowo pozwany zaprzeczył otrzymaniu środków. Zakwestionowano dokumenty prywatne przedłożone przez powódkę. Nie przedstawiono dowodu skutecznego wezwania pozwanego, gdyż nie przedłożono żadnego potwierdzenia. Podniesiono zarzut przedwczesności powództwa, gdyż powódka nie przedłożyła odbioru takiego pisma. Zakwestionowano zasadność naliczania opłat dodatkowych.

W piśmie procesowym z dnia 22 czerwca 2021r. powódka wskazała, iż umowa z dnia 10 stycznia 2018r. została zawarta w postaci elektronicznej przy użyciu systemu bankowości internetowej. Ponadto w dniu 28 listopada 2018r. strony podwyższyły kwotę kredytu do wysokości 29.377,40 zł. Do pisma procesowego z dnia 6 lipca 2021r. dołączono aneks, wypowiedzenie umowy oraz pełnomocnictwa.

W piśmie procesowym z dnia 19 lipca 2021r. pozwany podtrzymał zarzut, że powódka nie przedstawiła żadnych dowodów na okoliczność udostępnienia jakichkolwiek środków pozwanemu z tytułu transakcji (...). Wskazano, że przedłożony aneks zgodnie z treścią miał podwyższać kwotę kredytu gotówkowego nr (...), a powódka powołuje się na umowę kredytu z dnia 10 stycznia 2018r. nr (...). Podniesiono, że wezwanie do zapłaty dotyczy umowy kredytu nr (...) nie umowy nr (...). W umowie czy aneksie przedłożonym przez powódkę brak numeru (...). Tak więc wezwanie do zapłaty nie dotyczy sprawy będącej przedmiotem powództwa.

W piśmie procesowym z dnia 22 września 2021r. powódka wskazała, że strony w dniu 31 sierpnia 2007r. zawarły umowę o prowadzenie rachunków oszczędnościowo – rozliczeniowych. Na mocy tej umowy powódka otworzyła na rzecz pozwanego rachunek osobisty (...), a pozwany uzyskał dostęp do bankowości elektronicznej powoda, do której mógł się logować za pomocą indywidualnego loginu oraz hasła. W ten sposób doszło do zawarcia umowy z dnia 10 stycznia 2018r. oraz aneksu do umowy z dnia 28 listopada 2019r. Podniesiono, że wezwania do zapłaty dotyczą umowy nr (...). Powódka w swoim systemie definiuje umowę pod dwoma numerami a to (...) i (...), który jest numerem technicznym i który został otwarty w dniu zawarcia umowy kredytu gotówkowego. Tak więc osiem ostatnich cyfr numeru rachunku technicznego identyfikuje zobowiązanie dochodzone pozwem.

W piśmie procesowym z dnia 27 grudnia 2021r. pozwany wskazał, iż na mocy umowy nr (...) z dnia 31 sierpnia 2017r. otwarty został rachunek o numerze (...). Wskazana umowa w żadnym miejscu nie wskazuje numeru rachunku (...). Pozwany zaprzeczył aby dysponował rachunkiem o numerze (...) oraz aby posiadał dostęp do niego. Wskazano, że powódka nie wykazała aby doszło do zawarcia umowy, nie ma bowiem dowodów na logowanie się do serwisu transakcyjnego, składania wniosku o kredyt lub jego podwyższenie czy jakąkolwiek akceptację za pomocą hasła sms. Powódka nie wykazała aby doszło do przesłania pozwanemu umowy w pliku (...), zgodnie z ust. 6 regulaminu, na który powołuje się powódka. Podniesiono, że powódka nie wykazała z jakich zobowiązań pozwany się nie wywiązywał,

nie przedłożono chociażby harmonogramu spłat, który miał stanowić integralną część umowy. Podniesiono, że w wypowiedzeniu umowy nie ma podpisu własnoręcznego a faksymile podpisu.

W piśmie procesowym z dnia 11 stycznia 2022r. powódka wskazała, iż na podstawie umowy z dnia 31 sierpnia 2007r. dla pozwanego zostały otwarte dwa rachunki bankowe, tj. (...) oraz (...).

Sąd Rejonowy w Gliwicach wyrokiem z dnia 2 lutego 2022r., sygn. akt II C 245/21 oddalił powództwo i zasądził od powódki na rzecz pozwanego kwotę 3.617,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty, tytułem zwrotu kosztów procesu.

Powyższe orzeczenie zapadło w oparciu o następujące ustalenia i rozważania Sądu Rejonowego.

Pozwany w dniu 31 sierpnia 2007r. zawarł z powódką umowę o prowadzenie bankowych rachunków oszczędnościowo – rozliczeniowych. Zgodnie z § 1 ust 1 umowy w ramach zawartej umowy powódka zobowiązała się do prowadzenia rachunku wskazanego w „potwierdzeniu otwarcia rachunku” oraz rachunków otwartych w terminie późniejszym na podstawie dyspozycji posiadacza, zaakceptowanej przez mBank „potwierdzeniem otwarcia rachunku”. Pozwanemu został otwarty rachunek o numerze (...). Strony zawarły również umowę o korzystanie z kart płatniczych mBanku, na mocy której powódka zobowiązała się do wydawania do rachunków na wnioski posiadacza kart płatniczych oraz obsługi wydanych kart. Powódka w dniu 10 stycznia 2018r. sporządziła wydruk umowy kredytu gotówkowego nr (...). W dokumencie zawarto dane pozwanego jako kredytobiorcy. Wskazano, że przedmiotem umowy jest udzielenie pozwanemu kredytu w kwocie 2.824,75 zł. Bank miał wypłacić kredyt na rachunek osobisty prowadzony w banku o nr (...). Całkowita kwota do zapłaty została ustalona na kwotę 3.139,45 z, z czego kwota 639,45 zł stanowiła prowizję banku za udzielenie kredytu. Okres na który miała zostać udzielony kredyt określono na 36 miesięcy. Zgodnie z ust. 6 wydruku umowy harmonogram miał określać termin spłat oraz kwoty wszystkich rat kredytu. Po wypłacie kredytu bank miał w terminie 7 dni udostępnić w serwisie transakcyjnym harmonogram na podstawie którego kredytobiorca miał dokonywać płatności. Zgodnie z ust. 7 umowy wskazano, że wysokość pierwszej i ostatniej raty może być inna niż pozostałych. Ostateczne terminy spłaty były uzależnione od dnia wypłaty kredytu i miały być wskazane w harmonogramie spłat. Zgodnie z ust. 15 wydruku umowy bank mógł wypowiedzieć umowę, jeśli nie spłacono w terminie określonym w harmonogramie pełnych rat kredytu za co najmniej dwa okresy płatności kredytu, bądź wymaganych opłat i prowizji, pomimo uprzedniego wezwania przez bank do ich zapłaty, w terminie nie krótszym niż 14 dni od daty otrzymania wezwania. Wypowiedzenie wymagało zachowania formy pisemnej. Zgodnie z § 8 regulaminu udzielania kredytów konsumpcyjnych dla osób fizycznych w ramach bankowości detalicznej (...) S.A., który obowiązywał od 18 grudnia 2017r. zawarcie umowy w formie elektronicznej następowało za pośrednictwem serwisu transakcyjnego banku i wymagało dodatkowo uprzedniej aktywacji kanałów dostępu oraz zidentyfikowania wnioskodawcy zgodnie z postanowieniami § 10. Serwis transakcyjny banku to informatyczny system transakcyjny banku dostępny po zalogowaniu na stronę internetową banku lub za pośrednictwem aplikacji mobilnej. Z kolei aktywacja kanałów dostępu to umożliwienie dostępu do kredytu poprzez ustalenie haseł do poszczególnych kanałów dostępu (obejmujący placówki banku, stronę internetową banku, serwis transakcyjny banku, bok, bankomat) za pośrednictwem BOK lub Internetu. Stosownie do § 9 ust 6 ww. regulaminu przyjęcie oferty zawarcia umowy wymagało akceptacji oferty przez wnioskodawcę hasłem jednorazowym lub numerem (...) do aplikacji mobilnej za pośrednictwem serwisu transakcyjnego banku. Po zawarciu umowy bank miał niezwłocznie wysłać do kredytobiorcy potwierdzenie zawarcia umowy w formie elektronicznej przy pomocy wiadomości e-mail w formie pliku (...). Zgodnie z § 10 umowy obsługa kredytu mogła być prowadzona przez kredytobiorcę z wykorzystaniem następujących numerów ewidencyjnych:

numeru umowy określonego w umowie

dotatkowego, unikalnego numeru ewidencyjnego, wskazywanego przez bank w harmonogramie spłaty kredytu oraz serwisie transakcyjnym banku.

Zgodnie z §10 warunków udzielania kredytu gotówkowego w ramach bankowości detalicznej (...) S.A. do celów obsługi kredytu po jego udzieleniu, umowa kredytu może być oznaczona:

numerem w niej wskazanym lub

ośmiocyfrowym numerem widocznym w harmonogramie spłat tego kredytu oraz w serwisie transakcyjnym banku albo

numerem wniosku o kredyt.

Powódka w dniu 28 listopada 2018r. sporządziła wydruk aneksu do umowy kredytu gotówkowego o numerze nr (...). W dokumencie zawarto dane pozwanego jako kredytobiorcy. Wskazano, że przedmiotem umowy jest podwyższenie kwoty kredytu gotówkowego nr (...) o kwotę 29.377,40 zł. Łączna kwota udzielonego przez bank kredytu po podwyższeniu wynosić miała 32.202,15 zł. Całkowita kwota do zapłaty została określona na 40.510,38 zł. Zgodnie z ust 6 wydruku aneksu do umowy zaktualizowany harmonogram miał zostać zamieszczony w serwisie transakcyjnym oraz przesłany e-mailem. Kredyt miał zostać spłacony w 91 ratach miesięcznych. Powódka w dniu 10 stycznia 2018r. oraz w dniu 28 listopada 2018r. na rachunek bankowy o numerze (...) przelała środki pieniężne tytułem kredytu (...)/2018. Powódka w piśmie z dnia 12 lipca 2019r. kierowanym do pozwanego, wskazała, że na rachunku kredyt gotówkowy nr (...) utrzymuje się zadłużenie, które na dzień 12 lipca 2019r. wynosi 894,52 zł. Wezwano pozwanego do spłaty zadłużenia w terminie 14 dni roboczych od dnia otrzymania wezwania. Poinformowano pozwanego o możliwości restrukturyzacji zadłużenia w terminie 14 dni roboczych od dnia otrzymania wezwania. Wezwanie zostało doręczone pozwanemu w dniu 7 sierpnia 2019r. Wezwanie do zapłaty zostało podpisane przez P. K. i B. M., posiadających stosowne pełnomocnictwo do działania w imieniu powódki. Pismem z dnia 10 września 2019r. powódka wypowiedziała pozwanemu umowę kredytu gotówkowego o numerze (...). Wskazano, że okres wypowiedzenia liczony jest od dnia otrzymania pisma i wynosi 30 dni. Całkowita kwota zobowiązania pozostałego do spłaty na 10 września 2019r. została określona na 30.398,24 zł. Wypowiedzenie zostało doręczone pozwanemu w dniu 16 września 2019r. Wypowiedzenie umowy zostało podpisane przez P. K. i B. M., posiadających stosowne pełnomocnictwo do działania w imieniu powódki.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd I instancji uznał, że powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Pozwany kwestionował roszczenie co do zasady i wysokości, podważał przede wszystkim fakt zawarcia umowy kredytu oraz aneksu do umowy kredytu ze stroną powodową. O ile nie budziła co do zasady wątpliwości możliwość zawarcia umowy kredytu na odległość (jak twierdziła powódka), o tyle zarzuty podniesione przez pozwanego okazały się w niniejszej sprawie uzasadnione, z kolei powódka nie sprostowała ciężarowi dowodowemu określonego w art. 6 k.c. Ostatecznie okoliczności faktyczne przytoczone przez powódkę w treści pozwu i dalszych pismach okazały się niepotwierdzone i niewykazane w należyty sposób. W ocenie Sądu I instancji powódka nie udowodniła wystąpienia okoliczności faktycznych uzasadniających żądanie pozwu, albowiem nie przedstawiła dowodu, który dowodziłby zawarciu przez strony umowy kredytu oraz aneksu do umowy kredytu, zwłaszcza w świetle stanowiska procesowego pozwanego, który przeczył okolicznościom faktycznym podawanym przez powódkę i domagał się oddalenia powództwa. Powódka twierdziła, iż do zawarcia umowy między stronami doszło wobec posiadania przez pozwanego dostępu do bankowości elektronicznej powodowego banku, tj. pozwany miał się zalogować do systemu bankowości elektronicznej banku za pomocą indywidualnie nadanego loginu oraz hasła zawnioskował o udzielenie kredytu. Jednakże wskazanej okoliczności powódka nie udowodniła. Wskazał Sąd I instancji, iż przedłożona przez powódkę umowa o prowadzenie bankowych rachunków oszczędnościowo – rozliczeniowych oraz umów o korzystanie z kart płatniczych (k. 141-142) w żadnym miejscu nie reguluje kwestii dostępu do bankowości elektronicznej. Powódka nie udowodniła, że pozwany zawarł umowę, ma mocy której powódka była zobowiązana do zapewnienia pozwanemu - poprzez Internet - zdalnego dostępu do środków pieniężnych oraz wykonywania operacji lub innych czynności zleconych przez pozwanego. Powódka nie przedłożyła co prawda potwierdzenia otwarcia rachunku dla numeru (...), jednakże z historii transakcji na rachunku numer (...) (należącego do pozwanego) wynika, iż oba numery rachunku są powiązane. Jednakże sam fakt otwarcia przez powódkę rachunku bankowego o numerze (...) w ocenie Sądu I

instancji, nie jest równoznaczny z przyjęciem, że pozwany w zakresie tego rachunku posiadał dostęp do bankowości internetowej, na mocy której doszłoby do zawarcia umowy kredytu oraz aneksu do niej, zważywszy, że wymogiem przyjęcia oferty przez pozwanego, zgodnie z przedłożonym przez powódkę regulaminem, była jej akceptacja przez hasło jednorazowe lub numerem (...) do aplikacji mobilnej za pośrednictwem serwisu transakcyjnego banku.

Wskazał Sąd I instancji, że w materiale dowodowym nie znajdują się jakiegokolwiek dokumenty, które świadczyłyby o wyrażeniu przez pozwanego w jakiegokolwiek formie w rozumieniu art. 60 k.c. woli zawarcia umowy kredytu i aneksu do umowy kredytu, jak również o istnieniu wiedzy pozwanego o treści postanowień oraz dowodu wykazującego, że pozwany zapoznał się z określonymi warunkami umowy kredytu oraz aneksu do umowy kredytu, a następnie zaakceptował ich treść. Powódka bowiem nie złożyła w poczet materiału dowodowego dokumentu – umowy kredytu i aneksu do umowy kredytu podpisanej przez obie strony, jak również nie przedstawiła dowodu potwierdzenia przez pozwanego warunków umów. Zgodnie z treścią regulaminów przedłożonych przez powódkę po zawarciu umowy niezwłocznie bank miał wysłać kredytobiorcy potwierdzenie zawarcia umowy w formie elektronicznej przy pomocy wiadomości email w formie (...). Przy czym strona powodowa nie przedstawiła dowodu potwierdzającego wykonanie tej czynności. Takim dowodem jak wskazał Sąd I instancji nie może być samo oświadczenie pracownika banku, o wysłaniu drogą elektroniczną wiadomości o określonej treści, gdyż dokument ten jako dokument prywatny może być uznany jedynie jako oświadczenie strony. Ponadto jest to oświadczenie sporządzone przez pracownika a nie rzeczywisty dowód wysłania określonej wiadomości mailowej, w określonym dniu i godzinie. Wobec czego powódka nie udowodniła aby pozwany mógł zapoznać się z warunkami umów przed ich zawarciem. Ponadto samo przelanie środków pieniężnych na rachunek należący do pozwanego nie może samo w sobie świadczyć o zawarciu umowy. Przede wszystkim przelewy miały zostać, według twierdzeń powódki oraz papierowych wydruków umów, wykonane już po zawarciu umów, toteż dla kwestii zawarcia umowy ich wykonanie nie miało żadnego znaczenia. Nawet jeśli przyjąć, że powódka wykazała zawarcie umowy kredytu, to nie wykazano aby aneks do umowy kredytu z dnia 28 listopada 2018r. o numerze (...), odnosił się do umowy kredytu z dnia 10 stycznia 2018r. o numerze (...). Zgodnie z wydrukiem k. 114-117 na mocy aneksu miało dojść do podwyższenia kredytu gotówkowego nr (...). Tak więc jest to inny numer kredytu gotówkowego niż nadany umowie kredytu z dnia 10 stycznia 2018r. Ponadto z przedłożonych przez powódkę regulaminów wynikało, że do celów obsługi kredytu po jego udzieleniu umowa kredytu może być oznaczona w konkretny sposób, tj. numerem wskazanym w umowie, numerem wniosku o kredyt lub ośmiocyfrowym numerem widocznym na harmonogramie spłaty kredytu oraz w serwisie transakcyjny. Powódka nie przedstawiła żadnego dowodu z którego by wynikało, że umowa (...) to rzeczywiście te same umowy. Powódka wskazywała, że numer (...) stanowi osiem ostatnich cyfr rachunku technicznego, tj. rachunku o numerze (...), założonego przy zawarciu umowy, jednakże nie przedłożono żadnego dowodu aby rzeczywiście taki rachunek techniczny został otwarty i to w związku z umową kredytu z dnia 10 stycznia 2018r. W samej umowie kredytu z dnia 10 stycznia 2018r. brak takiego numeru. Ponadto taki sposób oznaczania umowy kredytu nie był prawidłowy w związku z zapisami regulaminu. Wskazał Sąd I instancji, że z elektronicznego zestawienia operacji wynika, że na konto bankowe pozwanego przelano środki pieniężne tytułem (...)/2018, podczas gdy umowa z dnia 10 stycznia 2018r. posiadała numer (...), a aneks do umowy kredytu numer (...). Powódka nie przedstawiła żadnego dowodu z którego by wynikało, że umowa (...)/2018 oraz (...) i (...) to rzeczywiście te same umowy. Tak więc powódka nie udowodniła aby dokonała wypłaty środków tytułem wykonania umowy nr (...). Dodał Sąd I instancji, że nawet w sytuacji gdyby powódka wykazała, że rzeczywiście wypłata środków pieniężnych tytułem (...)/2018 stanowi realizację umowy kredytu nr (...), zmienionej aneksem do kredytu (...) (założenie teoretycznie, gdyż jak wskazywano powyżej powódka nie wykazała aby faktycznie aneks z dnia 28 listopada 2018r. dotyczył umowy kredytu z dnia 10 stycznia 2018r.), to trafny okazał się zarzut przedwczesności powództwa w związku z nieskutecznym wypowiedzeniem umowy kredytu, nawet przy przyjęciu jego zmiany aneksem z dnia 28 listopada 2018r. Pozwany zakwestionował aby wezwanie przedłożone w toku postępowania dotyczyło umowy która jest podstawą dochodzonego roszczenia. W wezwaniach bowiem nie pojawił się numer umowy tj. (...), a numer (...), którego w żaden sposób nie można powiązać z umową stanowiącą podstawę roszczenia. Zgodnie z art. 75c ust. 1 Prawa bankowego - jeżeli pożyczkobiorca opóźnia się ze spłatą zobowiązania z tytułu udzielonego kredytu, bank wzywa go do dokonania spłaty, wyznaczając termin nie krótszy niż 14 dni roboczych. W wezwaniu bank informuje nadto pożyczkobiorcę o możliwości złożenia - w terminie 14 dni roboczych od dnia otrzymania wezwania - wniosku o restrukturyzację zadłużenia (ust. 2). Tak więc powódka jako bank zobowiązana była do stosowania

powołanego przepisu art. 75c ust. 1 ustawy. Bez uprzedniego wezwania do zapłaty, spełniającego wymogi art. 75c ustawy, wypowiedzenie umowy kredytu nie mogło być skuteczne. Tymczasem - jak wynika z zaferowanych przez stronę powodową dowodów - wprawdzie sporządziła ona w dniu 12 lipca 2019r. wezwanie do zapłaty, jednakże w ocenie Sądu I instancji powódka nie udowodniła aby wskazane wezwanie dotyczyły umowy będącej przedmiotem roszczenia. Podkreślić należy, iż w wezwaniu powódka nie wskazała, iż wezwanie dotyczy zadłużenia z umowy nr (...). W umowie kredytu będącej podstawą roszczenia nie ma żadnego odniesienia do numeru (...), zaś twierdzenie powódki, że jest to numer techniczny do umowy kredytu nie zostały w żaden sposób udowodnione. W regulaminach przedłożonych przez powódkę określono w jaki sposób można oznaczać umowę. Żaden z zapisów nie przewidywał aby umowę oznaczyć numerem rachunku technicznego. Wezwanie do zapłaty, w którym nie wiadomo której rzeczywiście umowy dotyczy w istocie czyni iluzorycznym postępowanie upominawcze. Przepis art. 75 lit. c ust. 1- 2 ustawy Prawo bankowe ma charakter bezwzględnie obowiązujący, tym samym wypowiedzenie umowy kredytu nie może być konwalidowane poprzez wytoczenie powództwa, a dokładnie przez doręczenie pozwanemu odpisu pozwu. Wskazał Sąd I instancji, że w przypadku gdy bank przed wypowiedzeniem umowy kredytu nie doręczył kredytobiorcy wezwania określonego w art. 75 lit. c ust. 1-2 Prawa bankowego czynność prawna banku polegająca na wypowiedzeniu umowy jest nieważna (art. 58 § 1 k.c.). W szczególności nie prowadzi ona do wymagalności wierzytelności banku o spłatę tej części kredytu, co do której kredytobiorca nie pozostawał w opóźnieniu. Sąd I instancji wskazał, że słuszny okazał się zarzut pozwanego, iż powódka nie wykazała aby spełnione zostały przesłanki do wypowiedzenia umowy kredytu. Zgodnie z ust. 15 wydruku umowy bank mógł wypowiedzieć umowę, jeśli nie spłacono w terminie określonym w harmonogramie pełnych rat kredytu za co najmniej dwa okresy płatności kredytu, bądź wymaganych opłat i prowizji, pomimo uprzedniego wezwania przez bank do ich zapłaty, w terminie nie krótszym niż 14 dni od daty otrzymania wezwania. Zgodnie zaś ust. 6 umowy kredytu harmonogram określa termin spłat oraz kwoty wszystkich rat kredytu. Po wypłacie kredytu bank miał w terminie 7 dni udostępnić w serwisie transakcyjnym harmonogram na podstawie którego kredytobiorca miał dokonywać płatności. Zgodnie z ust. 7 umowy wskazano, że wysokość pierwszej i ostatniej raty może być inna niż pozostałych. Ostateczne terminy spłaty były uzależnione od dnia wypłaty kredytu i miały być wskazane w harmonogramie spłat. Stosownie zaś do ust. 6 wydruku aneksu do umowy kredytu zaktualizowany harmonogram miał zostać zamieszczony w serwisie transakcyjnym oraz przesłany e-mailem. Powódka nie przedłożyła harmonogramu spłaty kredytu, w tym zmienionego aneksem. Wobec czego Sąd nie mógł uczynić ustaleń w jakich terminach i w jakiej wysokości pozwany miał dokonywać płatności poszczególnych rat i czy rzeczywiście pozostawał w opóźnieniu, a więc, że ziszczyły się warunki do wypowiedzenia umowy. Tym samym nie sposób przyjąć, aby powódka wykazała, że ziszczył się warunek do złożenia wypowiedzenia umowy w postaci niespłacenia w terminie rat kredytu za co najmniej dwa okresy płatności. Wobec czego z tych względów powództwo również podlegało oddaleniu. Podkreślił Sąd I instancji, że jest związany podstawą żądania i nie mógłby wyrokować z uwzględnieniem innego stanu faktycznego niż ten, który był wywodzony przez powódkę. Zgodnie z art. 321 § 1 k.p.c. sąd nie może wyrokować co do przedmiotu, który nie był objęty żądaniem, ani zasądzać ponad żądanie. Pojęcie żądania określa art. 187 § 1 pkt 1 i 2 k.p.c., zgodnie z którym pozew powinien m.in. zawierać dokładnie określone żądanie oraz wskazanie faktów, na których powód opiera swoje żądanie. Żądanie powództwa określa więc nie tylko jego przedmiot, lecz również jego podstawa faktyczna. Zasądzenie sumy pieniężnej, która wprawdzie mieści się w granicach kwotowych powództwa, lecz z innej podstawy faktycznej, stanowi orzeczenie ponad żądanie. Z tych wszystkich przyczyn na podstawie powołanych przepisów powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie, wobec czego Sąd w punkcie 1 wyroku oddalił powództwo.

O kosztach procesu Sąd orzekł w oparciu o przepis art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Na koszty te złożyła się: kwota 3.600 zł, stanowiąca wynagrodzenie pełnomocnika w osobie adwokata, ustalona w oparciu o przepis § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U.2015 poz. 1800 ze zm.) oraz kwota 17 zł stanowiąca opłatę od pełnomocnictwa.

Apelację od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 2 lutego 2022r., sygn. akt II C 245/21 wniosła powódka zaskarżając powyższy wyrok w całości.

Na podstawie art. 368 § 1 pkt. 2 k.p.c. zaskarżonemu wyrokowi zarzucono:

I. Naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć w pływ na treść orzeczenia, tj.:

art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 308 i 309 k.p.c. w za. z art. 245 k.p.c. - poprzez odmowę wiarygodności Umowie z dnia 10 stycznia 2018r. nr (...) ((...)) i Aneksowi z dnia 28 listopada 2018 roku nr (...) ((...)) tylko dlatego, że dokumenty te pochodziły od strony powodowej, podczas gdy dowody te są pełnowartościowe i dowodzą zawarcia przez Strony Umowy, jak i Aneksu w formie elektronicznej i mogą być środkiem dowodowym zgodnie z art. 308 i 309 KPC;

art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 245 k.p.c. - poprzez odmowę wiarygodności Zaświadczeniu z dnia 5 stycznia 2022r. tylko dlatego, że dokument ten pochodzi od strony powodowej, podczas gdy ww. Zaświadczenie stanowi dokument prywatny i zgodnie z treścią art. 245 k.p.c. stanowi pełnoprawny środek dowodowy, który sąd orzekający może uznać za podstawę swoich ustaleń faktycznych, a następnie wyrokowania a który dowodzi, że pozwany zawarł Umowę i Aneks;

art. 233 § 1 k.p.c. - poprzez dowolną, a nie swobodną interpretację zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego a to w szczególności elektronicznego zestawienia operacji nr (...), elektronicznego zestawienia operacji nr (...) elektronicznego zestawienia operacji nr (...), wyciągu z ksiąg bankowych, wezwania w trybie art. 75 c prawa bankowego, wypowiedzenia Umowy, umowy o prowadzenie bankowych rachunków oszczędnościowo - rozliczeniowych i wyprowadzenie błędnego wniosku, że ww. dokumenty nie są dowodem na zawarcie Umowy i Aneksu, podczas gdy wykazują one fakt uruchomienia kredytu, jego podwyższenia, jak i brak spłaty.

- co w konsekwencji doprowadziło do błędu w ustaleniach faktycznych i błędnego przyjęcia, że powódka nie udowodniła zawarcia Umowy i Aneksu i uruchomienia kredytu (art 368 § 1¹ KPC).

W oparciu o tak sformułowane zarzuty powódka wniosła o:

na podstawie art. 368 §1 pkt. 5) w zw. z art. 386 § 1 k.p.c. zmianę zaskarżonego wyroku w całości i uwzględnienie powództwa w całości;

ewentualnie na podstawie art. 368 § pkt 5) w zw. z art. 386 § 4 KPC o uchylenie wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez

Sąd I instancji,

zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje według norm prawem przepisanych,

na podstawie art. 368 §1 pkt. 4 k.p.c. powódka wniosła o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodów z:

zaświadczenia z dnia 9 marca 2022 roku - na fakt treści w szczególności, że kredyt jest ewidencjonowany na rachunku kredytowym (...) natomiast kwota uruchomionego kredytu oraz aneksu została udostępniona na rachunku ekonto o numerze (...);

formularza informacyjnego dotyczącego Umowy - na fakt treści, w szczególności zawarcia Umowy przez Strony, treści stosunku prawnego łączącego Strony, woli zawarcia Umowy przez Pozwanego, wypełnienia przesłanek z ustawy o kredycie konsumenckim;

formularza informacyjnego dotyczącego Aneksu - na fakt treści, w szczególności zawarcia Aneksu przez Strony, treści stosunku prawnego łączącego Strony, woli zawarcia Aneksu przez Pozwanego, wypełnienia przesłanek z ustawy o kredycie konsumenckim;

wniosku nr (...) o kredyt - na fakt treści, w szczególności zawarcia Umowy przez Strony, woli zawarcia Umowy przez Pozwanego, przedmiotu wniosku;

harmonogramu spłaty po zawarciu Umowy - na fakt treści, w szczególności ustaleń co do spłaty;

harmonogramu spłaty po zawarciu **Aneksu** - na fakt treści, w szczególności ustaleń co do spłaty;

informacji do Klienta - na fakt podsumowania parametrów kredytu, zawarcia Umowy;

informacji do Klienta - na fakt podsumowania parametrów kredytu, zawarcia Aneksu;

podsumowania parametrów kredytu po zawarciu Aneksu - na fakt zawarcia Aneksu, przesłanej informacji do Klienta;

regulaminu otwierania i prowadzenia rachunków oszczędnościowo- rozliczeniowych i oszczędnościowych w mBanku - na fakt treści stosunku prawnego łączącego Stronę, korzystania z kanałów dostępu przez pozwanego.

Pozwany wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie od powódki na jego rzecz kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych.

Interwencję uboczną po stronie powodowej zgłosił (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W., który podał, że w wyniku nabycia wierzytelności na podstawie umowy z dnia 3 czerwca 2022r. stał się następcą prawnym powoda. Strona pozwana została zawiadomiona o cesji przez wierzyciela pierwotnego pismem z dnia 8 lipca 2022r. Oświadczenie to zawiera wyraźne wskazanie jakiej wierzytelności dotyczy wraz ze stwierdzeniem jej nabycia przez obecnego wierzyciela. Zgodnie z przepisami regulującymi zmianę wierzyciela w prawie cywilnym, takie oświadczenie woli zbywcy, złożone dłużnikowi, nakłada na dłużnika obowiązek spełnienia świadczenia na rzecz nabywcy wierzytelności.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd Rejonowy są prawidłowe i jako takie Sąd Okręgowy uznaje je za własne.

Skarżąca zarzuca naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. Zgodnie z treścią art. 233 § 1 k.p.c. sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Ocena dowodów pod kątem ich wiarygodności i mocy należy do podstawowych obowiązków sądu. Sąd dokonuje swobodnej oceny dowodów, która nie może jednak przekształcić się w ocenę dowolną. Granice sędziowskiej oceny dowodów wyznaczają przepisy proceduralne (przepisy Kodeksu postępowania cywilnego o dowodach i postępowaniu dowodowym), reguły logicznego rozumowania oraz zasady doświadczenia życiowego. Ujęcie swobodnej oceny dowodów w ramy proceduralne oznacza, że musi ona odpowiadać warunkom określonym przez ustawę procesową. Oznacza to, że po pierwsze, sąd może opierać się jedynie na dowodach prawidłowo przeprowadzonych. Po drugie, ocena dowodów musi być dokonana na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego, tj. sąd musi ocenić wszystkie przeprowadzone dowody oraz uwzględnić towarzyszące im okoliczności, które mogą mieć znaczenie dla oceny mocy i wiarygodności tych dowodów. Po trzecie, sąd zobowiązany jest przeprowadzić selekcję dowodów, tj. dokonać wyboru tych, na których się oparł i ewentualnie odrzucić inne, którym odmówił wiarygodności i mocy dowodowej. Wiąże się to jednocześnie z obowiązkiem należytego uzasadnienia orzeczenia. W związku z powyższym postawienie sądowi I instancji skutecznego zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wykazania naruszenia przepisów prawa procesowego o dowodach lub uchybienia zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, bowiem tylko takie zarzuty można przeciwstawić uprawnieniu sądu do dokonania swobodnej oceny dowodów. W tej sytuacji nie będzie wystarczające samo przekonanie strony o innej niż przyjął sąd wadze i znaczeniu poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena dokonana przez sąd. Innymi słowy skarżący nie może ograniczyć się do przedstawienia alternatywnego stanu faktycznego ustalonego na podstawie własnej oceny dowodów, ale odwołując się do argumentów jurydycznych musi wykazać, że sąd naruszył wynikające z art. 233 § 1 k.p.c. zasady oceny wiarygodności i mocy dowodów i że naruszenie to mogło mieć wpływ na wynik sprawy.

Powódka zarzuciła Sądowi I instancji naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 233 § 1 k.p.c. w zw. art. 245 k.p.c. poprzez dokonanie oceny dowodów niezgodnie z ich treścią oraz sprzecznie z zasadami logiki i doświadczenia życiowego.

Zgodnie z art. 77³ k.c. dokumentem jest nośnik informacji umożliwiający zapoznanie się z jej treścią. Cechą konstytutywną dokumentu w rozumieniu tego przepisu jest jego intelektualna zawartość, czyli informacja - treść obejmująca różnego rodzaju oświadczenia, w tym oświadczenia woli. Treść ta musi zostać odpowiednio utrwalona w sposób umożliwiający jej odtworzenie. W takim ujęciu dla bytu dokumentu nie ma znaczenia, czy jest on podpisany. Podpis nie jest zatem koniecznym elementem dokumentu. Treść dokumentu może zostać dowolnie ujawniona (np. znaki graficzne, dźwięk, obraz), a także utrwalona na dowolnym nośniku (np. papier lub plik) i za pomocą dowolnych środków (pióro, komputer, telefon komórkowy). Granicę tej neutralności wyznacza jednak realizowana przez dokument funkcja dowodowa, która wymaga, aby sposób utrwalenia informacji umożliwiał jej zachowanie i odtworzenie. Niezależnie od kontekstu, w jakim używane jest pojęcie dokumentu na gruncie prawa cywilnego materialnego, istotne jest, czy taki dokument uzyskuje rangę środka dowodowego w rozumieniu art. 244 k.p.c. i 245 k.p.c., tj. czy będzie mógł być wykorzystany w ramach formalnego postępowania dowodowego. W świetle definicji pojęcia „dokument” przyjętej w przepisach kodeksu cywilnego należy obecnie rozróżnić dokumenty zawierające tekst, czyli tzw. dokumenty tekstowe (sporządzone za pomocą znaków alfabetu i reguł językowych) oraz inne dokumenty. Do pierwszych należy stosować art. 244 i n. k.p.c., natomiast do drugich odnosi się zmieniony art. 308 k.p.c. Ustawodawca kategorycznie zatem przesądził, że dowód z dokumentów jest dopuszczalny tylko co do dokumentów tekstowych. Wszystkie inne dokumenty zostały „przeniesione” do art. 308 k.p.c. Niektóre czynności prawne będą jednak dowodzone na podstawie art. 308 k.p.c. z odpowiednim zastosowaniem przepisów o dowodzie z oględzin i dowodzie z dokumentów (wtedy, gdy treść oświadczenia woli będzie np. wyrażona za pomocą obrazu i dźwięku).

Dokument prywatny stanowi pełnoprawny środek dowodowy, który sąd orzekający może uznać za podstawę swoich ustaleń faktycznych, a następnie wyrokowania. Moc dowodowa dokumentu prywatnego jest jednak słabsza aniżeli moc dowodowa dokumentu urzędowego, ponieważ dokumenty prywatne nie korzystają z podstawowego w tym zakresie domniemania, iż ich treść jest zgodna ze stanem rzeczywistym (domniemania zgodności z prawdą). Nie przeszkadza to jednak w tym, aby sąd orzekający w ramach swobodnej oceny dowodów (art. 233 k.p.c.) uznał treść dokumentu prywatnego za zgodną z rzeczywistym stanem rzeczy. Dokumenty prywatne, podobnie jak i dokumenty urzędowe korzystają z domniemania autentyczności (inaczej - prawdziwości), tj. domniemania, że dokument pochodzi od jego wystawcy, a zatem jest autentyczny. Nie jest on więc podrobiony ani przerobiony. Domniemanie to można obalić przeciwdowodem na podstawie art. 253 k.p.c. Dokumenty prywatne korzystają z drugiego jeszcze domniemania prawnego, tj. domniemania, że oświadczenie zawarte w dokumencie pochodzi od osoby, która dokument ten podpisała. Ustawodawca wymienia odrębnie to domniemanie i to w dwóch przepisach - art. 245 k.p.c. i 253 k.p.c. Domniemanie to w żadnym razie nie obejmuje konkluzji, iż samo oświadczenie zawarte w dokumencie prywatnym jest zgodne z prawdą. Domniemanie to znajdzie zastosowanie m.in. w przypadku dokumentów podpisanych in blanco, a wypełnionych treścią (uzupełnionych) przez inną osobę, aniżeli wystawca dokumentu. W takim przypadku należy przyjąć, że osoba, która dokument podpisała in blanco, złożyła również oświadczenia zawarte w tym dokumencie.

Jeżeli chodzi o wydruki komputerowe stwierdzić należy, iż one także mogą stanowić inny środek dowodowy, pozwalający na czynienie na ich podstawie ustaleń faktycznych. Nie wiąże się ono z domniemaniami, jakie towarzyszą dokumentom (art. 244 k.p.c., art. 245 k.p.c.), jednakże świadczą one o istnieniu zapisu komputerowego określonej treści w chwili dokonywania wydruku (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 29 września 2017r., sygn. I A Ca 448/17, Lex nr 2471796, wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 13 stycznia 2017r., I A Ca 2111/15, Lex nr 2249964, OSA 2017/4/77-92).

Sąd I instancji zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów ocenił dokumenty przedstawione przez powódkę pod kątem ich charakteru i wartości dowodowej. W oparciu o dokumenty dokonał ustaleń faktycznych, wobec których trudno podnosić zarzut dowolności. Zgodnie z utrwaloną już linią orzecniczą, aby zarzucić skutecznie naruszenie przepisu art. 233 § 1 k.p.c. skarżący powinien wskazać, jaki konkretnie dowód mający istotne znaczenie

dla rozstrzygnięcia sprawy sąd uznał za wiarygodny i mający moc dowodową albo za niewiarygodny i niemający mocy dowodowej i w czym dokładnie przy tej ocenie przejawia się naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów. Natomiast kwestionowanie dokonanej przez sąd oceny dowodów nie może polegać jedynie na zaprezentowaniu własnych, korzystnych dla skarżącego ustaleń stanu faktycznego, dokonanych na podstawie własnej, korzystnej dla skarżącego oceny materiału dowodowego. Tylko bowiem w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo - skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona.

Sąd I instancji szczegółowo wyjaśnił dlaczego sam fakt otwarcia rachunku bankowego o numerze (...) nie jest równoznaczny z uzyskaniem przez pozwanego dostępu do bankowości internetowej, na mocy której doszłoby do zawarcia umowy kredytu oraz aneksu do niej, gdyż wymogiem przyjęcia oferty przez pozwanego, zgodnie z przedłożonym przez powódkę regulaminem, była jej akceptacja przez hasło jednorazowe lub numerem (...) do aplikacji mobilnej za pośrednictwem serwisu transakcyjnego banku. W dalszej kolejności Sąd I instancji podał, że zgodnie z treścią regulaminów przedłożonych przez powódkę po zawarciu umowy niezwłocznie bank miał wysłać kredytobiorcy potwierdzenie zawarcia umowy w formie elektronicznej przy pomocy wiadomości email w formie (...). Przy czym strona powodowa nie przedstawiła dowodu potwierdzającego wykonanie tej czynności. Takim dowodem nie może być samo oświadczenie pracownika banku, o wysłaniu drogą elektroniczną wiadomości o określonej treści, gdyż dokument ten jako dokument prywatny może być uznany jedynie jako oświadczenie strony. Wobec czego powódka nie udowodniła aby pozwany mógł zapoznać się z warunkami umów przed ich zawarciem. Sąd I instancji szczegółowo wyjaśnił z jakich przyczyn fakt dokonania przelewu środków pieniężnych na rachunek należący do pozwanego nie jest dowodem na fakt zawarcia umowy kredytu oraz z jakich przyczyn niemożliwym było ustalenie, że umowy (...)/2018 oraz (...) i (...) to rzeczywiście te same umowy. Wskazał też Sąd I instancji, że wobec braku harmonogramu spłaty kredytu niemożliwym było wyjaśnienie czy zachodziły przesłanki do wypowiedzenia umowy kredytu oraz wyjaśnił dlaczego wezwanie do zapłaty z dnia 12 lipca 2019r. nie odpowiadało warunkom z art. 75c ust. 1 ustawy Prawo bankowe. Oceniając powyższe okoliczności wskazał Sąd I instancji, że wydruki mogą stanowić dowód w sprawie i wyjaśnił dlaczego odmówił wskazanym wyżej dowodom wiarygodności, a to uwagi na fakt, iż pochodziły one od strony powodowej a jednocześnie zawarcie umowy między stronami nie znalazło potwierdzenia w treści pozostałych dowodów. Ocena dowodów przeprowadzona przez ten Sąd I instancji w ocenie Sądu Okręgowego nie przekracza granic swobodnej oceny zakreślonych przepisem art. 233 § 1 k.p.c.

W tym miejscu wskazać należy, że wnioski dowodowe zgłoszone przez powódkę w apelacji Sąd uznał za spóźnione i jako takie pominął na podstawie art. 381 k.p.c. Powyższe dokumenty, w szczególności harmonogramy spłaty kredytu mogły zostać przedstawione przez powódkę w postępowaniu przed Sądem I instancji. O tym, czy zaistniała potrzeba późniejszego zgłoszenia wniosków dowodowych czy zarzutów, decydują okoliczności i uwarunkowania związane z tokiem konkretnej sprawy. Strona powodowa winna była zgłosić powyższe wnioski dowodowe po zajęciu stanowiska przez pozwanego w związku ze zgłoszonymi przez niego zarzutami.

Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności, to jest - iż zarzuty naruszenia prawa procesowego okazały się chybione, zaś sąd odwoławczy nie stwierdził naruszeń prawa materialnego należało apelację powódki jako bezzasadną oddalić, o czym orzeczono na podstawie art. 385 k.p.c. w punkcie pierwszym sentencji.

O kosztach procesu w postępowaniu apelacyjnym rozstrzygnięto na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z art. 99 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c., art. 391 § 1 k.p.c., przyjmując, że powód jako przegrywający sprawę w całości powinien zwrócić pozwanemu całość poniesionych przez nią kosztów procesu obejmujących wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 1.800 zł ustalone zgodnie z § 2 pkt 5 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. 2015.1800 z późniejszymi zmianami).

SSO Katarzyna Banko